

Sygn. akt I KZP 12/14

UCHWAŁA

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Rafał Malarski

Protokolant Łukasz Majewski

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Beaty Mik

w sprawie Z. M.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 września 2014 r.,

przedstawionego na podstawie art. 441§1 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w Ś.
postanowieniem z dnia 19 marca 2014r. zagadnienia prawnego wymagającego
zasadniczej wykładni ustawy:

„czy po zmianie art. 17§3 k.p.w. od 31 grudnia 2010 roku stráže
gminne posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach
o wykroczenie z art. 96§3 k.w. ujawnione w trakcie prowadzonych
czynności wyjaśniających ?”

podjął uchwałę:

**Udzielić odpowiedzi jak w pkt 1. uchwały składu siedmiu
sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014r. w sprawie I
KZP 16/14**

UZASADNIENIE

W dniu 12 sierpnia 2013r. Straż Miejska w W. skierowała do Sądu
Rejonowego w K. wniosek o ukaranie Z. M. za to, że:

- w dniu 9 stycznia 2013r. w W. będąc właścicielem pojazdu o nr rej. [...] nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 27 września 2012r. o godz. 11.13.41, kiedy to przedmiotowym pojazdem w miejscowości D. popełniono wykroczenie drogowe polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości w terenie zabudowanym o 23 km/h, to jest popełnienie wykroczenia z art. 96§3 k.w. w zw. z art. 78 ust.4 ustawy- Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem nakazowym z dnia 19 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy w N. uznał obwinionego Z. M. winnym zarzuconego mu wykroczenia i wymierzył mu karę 500 zł grzywny.

Obwiniony złożył sprzeciw od tego wyroku nakazowego.

Postanowieniem z dnia 20 września 2013r. Sąd Okręgowy w Z. na podstawie art. 36 k.p.k. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 12 listopada 2013r. na podstawie art. 5§1 pkt 9 k.p.s.w. umorzył postępowanie o zarzucony Z. M. czyn z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Zażalenie na to postanowienie wniosła Straż Miejska w W.

Wschowie podnosząc w nim zarzut naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, a w szczególności błędne uznanie, iż zachodzi przesłanka z art. 5§1 pkt.9 k.p.s.w. – brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy w Ś., rozpoznając wniesiony środek odwoławczy, uznał, że wyłoniło się zagadnienie prawne wymagające zasadniczej wykładni ustawy. Przedstawił je do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu w formie pytania: „czy po zmianie art. 17§3 k.p.w. od 31 grudnia 2010 roku strażę gminne posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96§3 k.w. ujawnione w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ?”

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnym wniosku wyraził pogląd, że zadane przez Sąd Okręgowy pytanie rzeczywiście wymaga dokonania zasadniczej

wykładni ustawy, o czym świadczy między innymi to, iż postanowieniem z dnia 6 maja 2014r. Sąd Najwyższy rozpoznający kasację Rzecznika Praw Obywatelskich zwrócił się o rozstrzygnięcie przez powiększony skład Sądu Najwyższego zagadnienia prawnego, które swą treścią odpowiada pytaniu postawionemu przez Sąd Okręgowy w Ś. W sprawie tej w dniu 30 września 2014r. (sygn. akt I KZP 16/14) Sąd Najwyższy podjął uchwałę następującej treści:

„Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (j.t.: Dz. U. z 2013 r., poz. 395 ze zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń.”, nadając jej moc zasady prawnej.

W tej sytuacji Prokurator wniósł o podjęcie uchwały, jak w sprawie Sądu Najwyższego sygn. akt I KZP 16/14.

Rozpoznając przedstawione pytanie prawne

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak słusznie wskazano we wniosku prokuratora Prokuratury Generalnej zagadnienie prawne o treści tożsamej do zadanej w niniejszym pytaniu stało się już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i skutkowało podjęciem uchwały w sprawie I KZP 16/14. Nie ma zatem potrzeby powtarzania w tym miejscu rozważań poczynionych dla potrzeb uzasadnienia wyżej wskazanej uchwały.

Stąd dla potrzeb pytania zadanego w niniejszej sprawie wystarczające jest odesłanie do treści uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r. sygn. akt I KZP 16/14.

Należy też stwierdzić, że uchwale tej skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego nadał moc zasady prawnej, a zatem wyrażony w niej pogląd prawny wiąże skład rozpoznający niniejszą sprawę.

Mając na uwadze powyższe – uzasadnione jest udzielenie Sądowi Okręgowemu odpowiedzi w formie uchwały o treści tożsamej z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r.

Z powyższych względów uchwalono jak wyżej.